

Arrest

nr. 150 639 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en Koerdisch Aleviet te zijn. U bent geboren in Malatya, maar zou van kleins af aan met het gezin woonachtig zijn geweest in Istanbul, wijk Avcilar. Uw moeder is een Armeens christen, uw vader een Koerd en Aleviet.

Volgens uw verklaringen zou jullie familie al lange tijd problemen kennen met de Turkse autoriteiten omdat uw oom (langs moederskant) Kemal lang geleden de guerrilla van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij) had vervoegd. In 1995 zou hij in Sivas zijn opgepakt en hij zou nog steeds vastzitten in Elbistan. Sindsdien zou jullie gezin onder druk zijn gezet, zou de politie een aantal keer zijn binnengevallen, jullie hebben beledigd en soms ook hebben geslagen.

Vanaf 2003, toen u nog op het lyceum zat, begon u zich bewust te worden van uw Koerdische identiteit en begon u actief te worden voor de Koerdische partij HDP. U nam deel aan manifestaties, verspreidde pamfletten, ging naar het partijbureau, etc. Op 12 oktober 2009 werd u plots thuis opgepakt door de politie en gedurende 115 dagen vastgezet. U werd er, samen met vele anderen, van beticht dat u een illegale organisatie of partij had opgericht. Gedurende de eerste dagen van uw detentie werd u mishandeld, daarna werd u overgebracht naar de gevangenis van Metris. In afwachting van jullie proces werden jullie na ongeveer 3,5 maanden vrijgelaten. Deze rechtszaak zou intussen nog steeds aan de gang zijn, u zou al een tiental keer voor de vijfde Correctionele Rechtbank van Kuşukcekmeçe zijn moeten verschijnen maar de zitting zou steeds zijn verdaagd. In deze zaak zou nog geen vonnis zijn gevel. Daarentegen zou u een tweetal jaar geleden thuis een document hebben gekregen waarin stond vermeld dat u, om totaal onduidelijke redenen, tot een gevangenisstraf van twee jaar werd veroordeeld. U ging hiertegen in beroep en heeft hier verder niets meer van vernomen.

Na uw vrijlating in 2010 zou u nog enkele keren zijn meegenomen door de politie en hierbij zou men zelfs uw hand een keer hebben gebroken.

Naar aanleiding van de protesten in en nabij het Taksim Gezi-park te Istanbul zou u in mei-juni 2013 opnieuw zijn opgepakt. U was bij deze manifestaties aanwezig en trachtte een kind te verdedigen tegen een charge van de politie. U werd meegenomen naar het commissariaat van Taksim, werd opnieuw mishandeld en na vijf dagen vrijgelaten. U keerde terug naar de manifestanten en zetten uw acties verder. Volgens uw familie riskeert u ook hiervoor gerechtelijk te worden vervolgd.

U verklaart dat u in Turkije door de politie met de dood wordt bedreigd. In 2014 zouden zij uw echtgenote hardhandig hebben gefouilleerd en zou zij hierbij verwondingen hebben opgelopen. U kwam tussen, kon haar nog naar huis brengen maar werd vervolgens zelf door de politie meegenomen. Kort daarna kon u weer beschikken.

Op aanraden van uw familie besloot u dat al deze pesterijen genoeg waren en dat u beter Istanbul kon verlaten. U vroeg een paspoort aan, geldig voor tien jaar, en kon via een passeur, aan wie u 10.000 euro moest betalen, een vals visum verkrijgen. Op 22 juni 2015 reisde u vanuit Istanbul naar Bodrum waar u het vliegtuig naar België nam. Op de luchthaven van Zaventem, bij aankomst aan de grenscontrole op 23 juni jl., diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u na het gehoor volgende stukken neer: afgedrukte foto's van uw facebook en GSM waarop u deelneemt aan de demonstraties aan het Gezi-park en bij de opening van een lokaal HDPWTC kantoor, alsook een kopie van een proces-verbaal opgemaakt op 13 oktober 2009, een schrijven van uw oom Kemal vanuit de gevangenis van Elbistan aan u in de gevangenis van Metris, een proces-verbaal van een huiszoeking in 2009 en tot slot een kopie van een medisch attest gericht aan het Parket-Generaal op 13 oktober 2009.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Dit omwille van volgende redenen.

U verklaart reeds vele jaren, samen met uw familie, onder druk te zijn gezet door de Turkse politie, omdat u een Koerd en Aleviet bent en omdat uw oom Kemal ooit deel uitmaakte van de Koerdische guerrilla en al ruim twintig jaar gevangen zit. Hierbij dient het volgende te worden opgemerkt.

Wat allereerst uw arrestatie in 2009 betreft en waarbij u ervan werd beschuldigd, samen met ongeveer 250 anderen, een illegale partij en/of organisatie te hebben opgericht, zou u volgens uw verklaringen al een tiental keer ter zitting zijn moeten verschijnen. Opmerkelijk genoeg weet u niet met welke 'verboden' partij en/of organisatie u in verband wordt gebracht. Volgens u werd dit niet vermeld, werd er geen concrete naam geciteerd, ook niet tijdens de rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Het is echter zéér twijfelachtig dat u samen met zovele anderen telkenmale voor de rechtbank wordt gedaagd, zelfs al zou het onder valse voorwendselen zijn, maar dat er gedurende al die zittingen niet zou worden gepreciseerd en/of u geen enkel vermoeden zou hebben om welke illegale organisatie of partij het hier zou gaan. Evenzeer opmerkelijk is het gegeven dat u in dit verband op geen enkel moment een advocaat heeft gecontacteerd om uw belangen te behartigen of u bij te staan tijdens deze talrijke zittingen, waarvan u zegt dat ze een farce zijn. Uw enkele verklaring dat een advocaat te veel geld kost, kan niet worden gevolgd, toch niet wanneer u zegt dat u ten onrechte werd opgepakt, mishandeld en voor de rechter gebracht, met een mogelijks serieuze straf als gevolg (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Te meer u nadien wel zegt dat u in verband met een andere zaak, waarbij u zonder medeweten plots tot twee jaar gevangenis werd veroordeeld, wel een advocaat heeft geraadpleegd om een beroep tegen dit vonnis in te dienen. In alle redelijkheid kan toch worden aangenomen dat u deze advocaat ook zou inlichten over de rechtszaak die al sinds 2009 tegen u wordt gevoerd en dat u om diens raad en bijstand zou vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dat u dit niet deed, doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen. Daarenboven slaagt u er niet in de volledige naam van deze advocaat te vermelden; enkel zijn

voornaam, Ali, kan u zich herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit alles komt weinig aannemelijk over.

Betreffende de tweede rechtszaak die u vermeldt is het totaal onduidelijk waarvan u werd beticht, en om welke reden u - onverwachts en zonder dat u van iets wist - werd veroordeeld tot een detentie van twee jaar. Alhoewel u in dit verband de advocaat Ali zou hebben gecontacteerd om een beroep in te dienen, kan u geen enkele uitleg geven omtrent de gronden en/of redenen van deze 'plotse' veroordeling (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Op een dag, een tweetal jaar geleden, zou de politie bij u zijn langsgekomen en zouden zij het vonnis aan u hebben gegeven. Verder kan u hierover geen bijzonderheden geven. Het spreekt voor zich dat ook deze vaststelling de geloofwaardigheid, toch minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging ondermijnt.

Vervolgens, in verband met uw deelname aan de protesten rond het Taksim Gezi-park dient op het volgende te worden gewezen. Hoewel u zegt dat u door de politie werd opgepakt, gedurende vijf dagen werd vastgehouden en weer vrijgelaten, hervatte u nadien uw protest. Dit gegeven op zich wijst niet onmiddellijk op een vrees voor vervolging ten aanzien van de Turkse politie. Tegelijkertijd geeft u aan dat u - althans volgens uw familie - gerechtelijke vervolging riskeert omwille van uw rol in de Gezi-protesten. Niettegenstaande deze protesten dateren van ruim twee jaar geleden, nl. periode mei-juli 2013, heet u in dit verband nooit nog iets vernomen van de Turkse politieke of gerechtelijke autoriteiten. Nochtans, zo stelt u, bent u nadien nog met hen in contact gekomen, o.a. die keer dat uw echtgenote kop van jut was. Meer zelfs, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de 'Gezi-protesten', die een massabeweging van duizenden burgers - niet alleen in Istanbul maar ook in de andere Turkse steden - op gang brachten, ruim 3.000 manifestanten werden opgepakt en weer vrijgelaten zonder verder gevolg. Het aantal daadwerkelijke arrestanten lag beduidend lager, nl. een 126-tal. Zij werden officieel in beschuldiging gesteld van "inbreuk tegen wet nr. 2911 op demonstraties". In mei 2015 werd al een eerste groep van 26 beschuldigen vrijgesproken. Dat u in deze context, nl. twee jaar na de feiten, plots alsnog gerechtelijke vervolging zou riskeren is totaal niet plausibel.

Voorts verklaart u dat u buiten bovenstaande arrestaties veelvuldig problemen kende met de Turkse politie - niet alleen u maar ook uw echtgenote, ouders en broer - omwille van uw origine als Koerdisch aleviet en omwille van het verleden van uw oom Kemal binnen de Koerdische Arbeiderspartij. Verder was u ook actief binnen de HDP. Echter, ook bij dit Koerdisch engagement en bewustzijn kunnen er enkele ernstige vraagtekens worden geplaatst.

Opvallend genoeg blijkt u als Koerdisch Aleviet uw taal van origine, het Koerdisch, niet machtig te zijn. U wenst het gehoor, zowel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken als tegenover het CGVS, in het Turks te voeren. U stelt het Koerdisch wel een beetje te begrijpen, maar daar houdt het mee op. Uw ouders zouden wel thuis het Koerdisch hebben gesproken, maar zouden er bewust voor gekozen hebben hun kinderen de taal niet aan te leren omdat dit op termijn bijkomende problemen kon opleveren (zie gehoorverslag CGVS, pp. 1-2-7). Deze uitleg kan maar moeilijk worden gevolgd. Immers, uw ouders waren beiden uit Malatya, Koerdische regio, afkomstig en behoorden allebei tot een minderheidsgroep, uw vader als Koerd en uw moeder als Koerdische-Armeense (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het engagement van uw oom (broer langs moederskant) ging zelfs zover dat hij zich als Armeniër inzette voor de Koerdische guerrilla. Met dit in het achterhoofd kan echt niet worden geloofd dat jullie ouders er geen belang aan zouden hebben gehecht dat hun kinderen de Koerdische taal zouden aanleren. Ook al kan worden aangenomen dat jullie in het openbaar maar beter het Turks praatten, dan nog valt er geen enkele zinnige reden te bedenken waarom jullie ouders thuis, in besloten familiekring, niet met jullie in het Koerdisch zouden hebben gesproken maar daarentegen steeds de taal van de Turkse 'bezetter' zouden hebben gebruikt. U voegt er nadien nog aan toe dat u het Koerdisch eigenlijk niet nodig had: de personen en vrienden met wie u omging spraken Turks. Alhoewel u tegelijkertijd aangeeft dat u sympathiseerde met de HDP en voor deze partij ook actief was, is het opvallend dat u niet de noodzaak voelde om binnen de kring van uw HDP-medestanders het Koerdisch te gebruiken. Dit gegeven op zich doet de nodige twijfels rijzen omtrent uw Koerdisch engagement, en staat haaks op uw verklaring dat u zich rond 2003, op het lyceum, bewust werd van uw origine en besloot om zich voor de Koerdische zaak in te zetten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). In het zelfde verband slaagt u er niet in het Koerdische Newroz-feest te duiden. U zegt weliswaar dat u het feest kent en dat de Koerden het slechts in het geniep 's avonds thuis kunnen vieren. Van grote Koerdische manifestaties ter gelegenheid van Newroz heeft u duidelijk nog niet gehoord. U gevraagd wat Newroz is en wanneer het wordt gevierd, zegt u dat dit het begin van de zomer is. U vervolgens gevraagd op welke dag of op welke datum dit jaarlijks wordt gevierd, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat Newroz gelijkstaat aan Koerdisch Nieuwjaar, en elk jaar wordt gevierd op 21 maart, nl. bij het begin van de lente, weet u niet. Samen met het feit dat u verklaart dat het vier jaar geleden is dat u Newroz heeft gevierd, doet dit alles ernstig twijfelen aan uw zogenaamde engagement voor de Koerdische zaak en voor de HDP aan wie het Newrozfeest zeker niet onopgemerkt

zal zijn voorbijgegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Bijkomend moet opgemerkt worden dat u ten aanzien van het CGVS aangaf dat u enkel sympathisant bent van de HDP, terwijl u tegenover de DVZ stelde dat u een actief lid was van deze partij (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door een medewerker van de DVZ, d.d. 26 juni 2015, vraag 3 en gehoorverslag CGVS, p.7). Evenzeer verklaart u dat u actief werd voor de HDP sinds u zich op het lyceum, anno 2003, bewust werd van uw Koerdische origine. Echter, in 2003 en de jaren daarop was er nog geen sprake van de partijnaam HDP, maar was één van haar voorlopers, nl. HADEP en nadien DTP en BDP, actief. Volgens u wordt de partijnaam HDP ('Halkirin Democratic Partisi') al sinds vijf jaar gebruikt maar dit blijkt niet correct te zijn. De HDP werd pas in 2012 opgericht als opvolger van de BDP (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u ook hier de bal mislaat, doet verder twijfels rijzen bij de omvang van uw politieke activiteiten. In hetzelfde verband dient ook aangestipt dat u er, als Koerdisch activist, geen graten in zag om uw Turkse legerdienst in 2005-2006 te vervullen. Uw dienst verliep volgens u ook probleemloos, u was gestationeerd in Izmir. Hoewel uw broer, die vóór u, nl. in 2003-2004, zijn legerdienst vervulde en ernstige problemen kende omdat hij werd ingezet te Tunceli tegen de PKK-guerrilla, was dit voor u geen reden om uw dienstplicht te weigeren. Ook dit element wijst wat u betreft niet onmiddellijk op een verregaand engagement voor de Koerdische zaak (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Het CGVS stelt verder ook vast dat u Turkije heeft verlaten in het bezit van uw eigen, legaal verkregen paspoort (geldig van 27 april 2015 tot 27 april 2025), via de luchthavens van achtereenvolgens Istanbul en Bodrum (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw uitleg, nl. dat u eerst met een binnenlandse vlucht naar Bodrum vloog om van daaruit pas een buitenlandse vlucht te nemen omdat op deze toeristische luchthaven de controles lakser zijn, kan maar deels worden gevolgd. Immers, u richtte zich zelf in april 2015 tot uw autoriteiten - dan nog tot het politiecommissariaat van Avcilar waar u zegt zoveel problemen te hebben gekend - voor het bekomen van een reisdocument (zie kopie van paspoort, DVZ-dossier en gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit gegeven op zich wijst niet op een vrees voor vervolging in uw hoofde ten aanzien van de autoriteiten van Avcilar. Bovendien ondergraaft de vaststelling dat u volgens de gewone procedure na ongeveer één week probleemloos uw paspoort verkreeg en kon afhalen - een paspoort dat dan nog geldig is voor een periode van tien jaar - helemaal uw stelling dat de Turkse politiediensten u willen vervolgen en u naar het leven staan. Dat u daarenboven op eigen houtje probleemloos een vlucht in Istanbul kon nemen - ook al was het enkel een binnenlandse vlucht - en nadien ook via Bodrum probleemloos kon uitreizen, bevestigt dat u niet staat geseind en niet wordt gezocht door de Turkse overheid. Met andere woorden, dat u in april dit jaar een geldig paspoort kon bekomen en hiermee legaal Turkije kon uitreizen, is een duidelijk indicatie dat er in uw hoofde geen sprake is van een persoonsgerichte vervolging. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen heeft u uw beweerde vrees voor vervolging omwille van uw Koerdische origine en engagement en omwille van uw familiegeschiedenis geenszins aannemelijk gemaakt. De door u neergelegde stukken kunnen deze appreciatie niet in positieve zin wijzigen. De doorgefaxte foto's, waarop u te zien bent tijdens één of andere betoging of manifestatie, geven verder geen informatie betreffende de omstandigheden (tijdstip, plaats, gelegenheid) waar u aanwezig was. Overigens wordt het gegeven dat u deelnam aan de Gezi-protesten en aan activiteiten van de Alevitische gemeenschap niet in twijfel getrokken. Dit zegt echter nog niks over de draagwijdte van uw zogenaamde Koerdische engagement, laat staan aangaande de problemen die u zegt hierdoor te hebben gekregen. De andere stukken betreffen enkel kopieën en geen originelen waardoor de bewijswaarde hiervan zeer beperkt is aangezien de herkomst en authenticiteit hiervan niet kunnen worden nagegaan. Wat de kopie van het proces-verbaal van een ondervraging op 13 oktober 2009 betreft, moet opgemerkt worden dat het stuk onvolledig is, minstens één of meerdere pagina's ontbreken. Op het einde van de laatste doorgefaxte pagina wordt gewag gemaakt van "het oprichten van een organisatie met het doel een misdrijf te begaan" maar het is onduidelijk in welke context dit moet worden geplaatst of over welk misdrijf er hier wordt gesproken, de rest van de tekst ontbreekt daarna. De brief van uw oom Kemal aan u zelf betreft een persoonlijk schrijven en heeft sowieso een gesolliciteerd karakter. Overigens kan de herkomst van deze brief onmogelijk worden nagegaan. Tot slot is er het proces-verbaal van een huiszoeking en arrestatie op 12 oktober 2009. Uw GSM en een harddisk zouden hierbij in beslag zijn genomen, u zou zijn opgepakt als lid van "de organisatie". Dit document is volledig met de hand opgesteld, zonder enige officiële hoofding of stempel of zegel. Om het even wie kan de auteur van dit stuk zijn. Tenslotte, wat een kopie van een medisch attest, dd. 13 oktober 2009, gericht aan het Parket-Generaal betreft, dient opgemerkt dat het stuk waarbij de diagnose wordt gesteld onleesbaar is waardoor het volledig onduidelijk is hoe dit document in uw relaas moet worden ingepast.

Wat tenslotte de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, dient opgemerkt dat uit een grondig onderzoek van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopie bij administratief dossier) blijkt dat Abdullah Öcalan op 21 maart 2013 opriep tot het einde van de gewapende strijd in Turkije. Op die datum werd ook een officieel staakt-het-vuren afgekondigd en is op dit ogenblik nog steeds van kracht. Sinds de inwerkingtreding van

dit staakt-het-vuren werden er enkele sporadische schermutselingen tussen de PKK en het Turkse leger vastgesteld, die geen slachtoffers onder de burgerbevolking maakten.

Bovendien plegen gewapende extreem-linkse of islamitische organisaties af en toe aanslagen in Turkije. Vanaf januari 2015 kon een hervatting van de gewapende acties door de DHKP/C op staatsdoelwitten worden vastgesteld. Deze acties eisten echter geen burgerslachtoffers. Met betrekking tot incidenten waarbij islamitische organisaties betrokken zijn, werd Turkije tijdens de desbetreffende periode, van 1 augustus 2014 tot 13 april 2015, getroffen door de vijandelijkheden tussen de Hûda-Par en Hezbollah enerzijds en de Koerdische politieke beweging anderzijds, die uitmondde in geweld dat een tiental slachtoffers eiste.

Het conflict in het naburige Syrië heeft ook een impact op de huidige veiligheidsomstandigheden. Sinds het begin van het conflict zijn veel Syrische vluchtelingen in Turkije aangekomen. Het gaat zowel om vluchtelingen die in kampen wonen, als om vluchtelingen die toevlucht in de steden hebben gezocht. Deze massale komst van vluchtelingen verstoort het evenwicht tussen de gemeenschappen in sommige grensprovincies zoals Hatay, en leidde tot spanningen tussen de verschillende bevolkingsgroepen. Het conflict in de stad Kobané (Ayn al-Arab) gaf eveneens aanleiding tot betogingen, die werden onderdrukt door de Turkse ordetroepen. Dit leidde tot de dood van een dertigtal deelnemers en tot de invoering van een avondklok in sommige provincies van het zuidoosten gedurende enkele dagen in oktober 2014. Tussen augustus 2014 en april 2015 bleef de militaire situatie bij de grens tussen Turkije en Syrië over het algemeen rustig maar gespannen.

De bovengenoemde gebeurtenissen volstaan echter niet om te kunnen besluiten dat er op dit ogenblik in Turkije een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

1.2. Stukken

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker enkele documenten die hij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als volgt: “Brief M.C., voorzitter van de afdeling HDP-Enenyurt Istanbul”, “Brief advocaat B.G.” en “Bewijs betaling lidgeld HDP”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsverplichting, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel”, formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 22 december 2009, nr. 36.480). Het redelijkheidsbeginsel laat niet dat het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 3 EVRM luidt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. “Verzoeker zou niet aannemelijk hebben gemaakt dat hij een persoonlijke vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker echter is weldegelijk in gevaar in Turkije. Hij zal de motieven van de bestreden

beslissing weerleggen en aantonen dat zeker in de huidige context gevaar loopt voor vervolging omwille van politieke redenen. Verzoeker wordt ervan beschuldigd een verboden beweging of partij te hebben opgericht. Dit wordt niet in concreto geduid in de strafprocedure. Verzoekers verklaringen stroken met de realiteit, waarin politieke opposanten in Turkije om onduidelijke redenen vervolgd worden. De Turkse staat is het land met het meeste politieke gevangenen ter wereld. De Turkse staat onderdrukt gewelddadig wie oppositie voert en is hierin bijzonder streng voor de Koerden. Het apparaat 'antiterrorismewetten' wordt ijverig ingezet tegen politieke tegenstanders. Verzoeker verwijst naar een persbericht van het Belgisch Koerdisch instituut, dat de situatie van de repressie van opposanten en de situatie van politiek gevangenen aanklaagt: (...) Amnesty international maakte nog onlangs een rapport op genaamd "Turkey: decriminalize dissent. Time to deliver on the right to freedom of expression." De inleiding luidt: (...) De vervolging van opposanten kan gebeuren in zeer vage bewoordingen, aangezien de wetgeving zich daartoe leent. Dit blijkt zeer duidelijk uit het omstandig rapport van Amnesty International. Honderden activisten, leiders en sympathisanten van oppositiebewegingen worden in Turkije vervolgd. Mensenrechtenorganisaties klagen aan dat de procedures gebaseerd zijn op gefabriceerde dossiers, dat de aanklachten vaag en onduidelijk zijn en dat de rechten van de verdediging niet gegarandeerd zijn. Dat de situatie er geenszins beter op wordt, blijkt uit een rapport van Human Rights Watch, genaamd "Turkey's Human Rights Rollback", waarin men kan lezen: (...) Verzoekers advocaat, die momenteel de zaak volgt, is een kantoorgenoot van zijn eerste advocaat, die momenteel zelf gestopt is met advocatuur omdat hij vervolgd wordt omwille van zijn zogenaamde politieke activiteiten. De advocaat die momenteel het dossier behandelt is B. G. en heeft een verklaring opgemaakt, die als stuk wordt gevoegd. De vertaling en het origineel zal aan het dossier worden gevoegd. Verzoeker werd in Turkije door de politie gevisieerd omdat hij lid is van een familie die men aan de PKK linkt. Verzoeker is daarenboven zelf politiek actief. Hij kreeg in dit kader dan ook vaak met arbitrair politiegeweld te maken. Wanneer verzoeker deelnam aan de Gezi-protesten, maakte dit de situatie er niet beter op. Verzoekers vrees voor vervolging is weldegelijk reëel. Hij zal het strafdossier opvragen bij zijn Turkse advocaat, en zo snel mogelijk aan het dossier toevoegen. Verzoekers politiek engagement wordt bevestigd door de partij HDP. Hij voegt als stuk een verklaring van de voorzitter van de afdeling waartoe hij behoorde toe en het bewijs dat hij het lidgeld betaalde.

MET BETREKKING TOT DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Verwerende partij stelt dat er een einde kwam aan de gewapende strijd in Turkije. Dit is echter niet langer actueel. President Erdogan beëindigde het vredesproces met de Koerden. De strijd tegen de PKK, maar ook tegen al wie met haar sympathiseert, is opnieuw in volle hevigheid aangevat. Het Turkse leger voerde de voorbije dagen verschillende luchtaanvallen uit op PKK-kampen en schuilplaatsen. Ook grondmanoeuvres met beschietingen werden uitgevoerd. Bovendien deelde de Turkse regering mee dat er in 34 districten grootschalige razzia's tegen vermoedelijke aanhangers van de terreurorganisatie Islamitische Staat (IS) en de PKK zijn gehouden. In totaal zijn nu al 1.300 verdachten opgepakt. In De Morgen leest men op 29 juli 2015: (...) Het is duidelijk dat in de huidige context er weldegelijk sprake is van een openlijk gewapend conflict tussen de Turkse staat en de Koerdische oppositiebeweging PKK. Verzoeker, die een man is van Koerdische origine, met duidelijke en gekende sympathieën voor de Koerdische beweging, loopt in de huidige context gevaar bij terugkeer naar Turkije. Vervolgens stelt de bestreden beslissing dat er slechts af en toe een aanslag is in Turkije en dat deze weinig burgerslachtoffers maken. Tenslotte stelt men dat het conflict met Syrië en het conflict in de stad Kobané niet voor echte veiligheidsproblemen zorgde. Ook deze informatie is niet actueel. Op de website van buitenlandse zaken, leest men als reisadvies: (...) Recent teisterden aanslagen het land. Wellicht zullen er nog aanslagen volgen. In De Telegraaf leest men op 29 juli 2015: (...)

Geloofwaardigheidsonderzoek

Verzoeker merkt op dat zijn profiel, als lid van een familie die wordt gelinkt aan de PKK, hem in gevaar brengt. Bovendien is hij een politiek activist, hetgeen tot op zekere hoogte niet wordt betwist door verwerende partij. In de huidige zeer onstabiele context van Turkije, staat het buiten kijf dat verzoeker gevaar loopt. Aangezien de bestreden beslissing geen rekening hield met de actuele context, dient ten minste het dossier naar het CGVS teruggezonden te worden. Artikel 3 EVRM legt de duidelijke plicht in hoofde van de asielinstanties om in het kader van een asielprocedure na te gaan welke reële risico's een asielzoeker loopt ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft duidelijk gesteld dat de asielinstanties, in het kader van het onderzoek van een asielaanvraag, de risico's ingeval van terugkeer dienen te onderzoeken, met name in de zaak Singh tegen België. Zo stelt het Hof: (...) Vrije vertaling: (...) In casu werd geen rekening gehouden met de recente evoluties in Turkije. Men stelt bepaalde elementen in het dossier van verzoeker in vraag. De huidige context plaatst verzoeker, met zijn profiel als politiek activist, lid van HDP en lid van een familie van PKK-aanhangers, in een zeer gevaarlijke positie in Turkije.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming

Artikel 48/4 §2b Vreemdelingenwet bepaalt (...) De ernstige schade bestaat volgens §2 onder andere uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een asielzoeker in het land van herkomst. Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Artikel 3 EVRM is een absoluut recht dat directe werking heeft. Het uitzetten van wie foltering of een vernederende of onmenselijke behandeling of bestraffing riskeert is op zich een schending van artikel 3 EVRM (cfr. EHRM Soering/Verenigd Koninkrijk 7 juli 1989, publ.Eur.Court.H.R., Serie A, nr. 16) en Cruz Varas and Others / Zweden 20 maart 1991, Publ.Eur.Court.H.R., Serie A., nr. 201.). De bescherming van artikel 3 EVRM is ruimer dan die geboden door artikel 48/4 §2b Vreemdelingenwet. Op basis van bovenvermelde informatie dient te worden vastgesteld dat het CGVS niet over de meest actuele informatie terzake beschikt en dient de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd opdat in concreto zou kunnen worden onderzocht of verzoeker in het land van herkomst in gevaar zal zijn."

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is. Verzoeker maakt, zo stelt de commissaris-generaal, zijn beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn Koerdische origine en engagement en omwille van zijn familiegeschiedenis geenszins aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats vastgesteld dat wat verzoekers arrestatie in 2009 betreft, waarbij hij samen met ongeveer 250 anderen ervan beschuldigd werd een illegale partij en/of organisatie te hebben opgericht en in welk verband hij volgens zijn verklaringen een tiental keer ter zitting diende te verschijnen, verzoeker opmerkelijk genoeg niet weet met welke 'verboden' partij en/of organisatie hij in verband wordt gebracht. Evenzeer opmerkelijk is het gegeven dat verzoeker in dit verband op geen enkel moment een advocaat heeft gecontacteerd om zijn belangen te behartigen of hem bij te staan tijdens die talrijke zittingen, aldus de commissaris-generaal die vaststelt dat verzoeker hiervoor geen afdoende uitleg biedt. Betreffende de tweede rechtszaak die verzoeker vermeldt is het, zo luidt de beslissing voorts, totaal onduidelijk waarvan verzoeker werd beticht, en om welke reden hij, onverwachts en zonder dat hij van iets wist, werd veroordeeld tot een detentie van twee jaar. Alhoewel verzoeker in dit verband de advocaat A., wiens achternaam hij niet kent, zou hebben gecontacteerd om een beroep in te dienen, kan hij, zo wordt vastgesteld, geen enkele uitleg geven omtrent de gronden en/of redenen van deze 'plotse' veroordeling. In verband met verzoekers deelname aan de protesten rond het Taksim Gezi-park wordt erop gewezen dat het gegeven dat verzoeker nadat hij door de politie werd opgepakt en gedurende vijf dagen werd vastgehouden en vrijgelaten, nadien zijn protest hervatte op zich niet onmiddellijk wijst op een vrees voor vervolging ten aanzien van de Turkse politie. Er wordt ook op gewezen dat ofschoon deze protesten van ruim twee jaar geleden dateren en verzoeker blijkens zijn verklaringen nadien nog met hen in contact is gekomen, hij in dit verband nooit nog iets heeft vernomen van de Turkse politieke of gerechtelijke autoriteiten. Dat verzoeker hiervoor twee jaar na de feiten plots alsnog gerechtelijke vervolging zou riskeren, is, aldus de commissaris-generaal die zich dienaangaande ook baseert op informatie waarover hij beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, totaal niet plausibel. Voorts wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij verzoekers Koerdische engagement en bewustzijn. Dienaangaande wordt in de eerste plaats gewezen op de vaststelling dat verzoeker als Koerdisch Aleviet zijn taal van origine, het Koerdisch, niet machtig is. Alhoewel verzoeker aangeeft dat hij sympathiseerde met de HDP en voor deze partij ook actief was, is het opvallend dat hij niet de noodzaak voelde om binnen de kring van zijn HDP-medestanders het Koerdisch te gebruiken, zo stelt de commissaris-generaal die vervolgens opmerkt dat dit gegeven op zich de nodige twijfels doet rijzen omtrent verzoekers Koerdisch engagement, en haaks staat op zijn verklaring dat hij zich rond 2003 op het lyceum bewust werd van zijn origine en besloot om zich voor de Koerdische zaak in te zetten. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt het Koerdische Newroz-feest te duiden. Deze vaststelling samen met het feit dat verzoeker verklaart dat het vier jaar geleden is dat hij Newroz heeft gevierd, doet ernstig twifelen aan zijn zogenaamde engagement voor de Koerdische zaak en voor de HDP aan wie het Newroz-feest zeker niet onopgemerkt zal voorbijgegaan zijn. Bijkomend wordt gewezen op een tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen omtrent zijn sympathie voor, zoals hij op het Commissariaat-generaal aangaf, dan wel actief lidmaatschap van de partij DHP, zoals hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker incorrecte verklaringen aflegde omtrent de periode vanaf wanneer de partijnaam HDP werd gebruikt. Ook het feit dat verzoeker er als Koerdisch activist geen graten in zag om zijn Turkse legerdienst in 2005-2006 te vervullen, wijst niet onmiddellijk op een verregaand engagement voor de Koerdische zaak, zo luidt de beslissing. Verder wordt opgemerkt dat het feit dat verzoeker in april dit jaar een geldig paspoort kon bekomen en hiermee legaal Turkije kon uitreizen een duidelijke indicatie is dat er in zijn hoofd geen sprake is van een persoonsgerichte vervolging. Daarnaast wordt

vastgesteld dat de situatie op dit ogenblik in Turkije niet van dien aard is dat er sprake is van een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde stukken zijn, zo stelt de commissaris-generaal vast, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van en volharden in zijn asielmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Zo kan vastgesteld worden dat verzoeker niet aantoonbaar een bijzondere belangstelling te hebben voor de Koerdische strijd of het Koerdische volk en zijn cultuur. Verzoeker kan een oom hebben die sinds verzoeker 20 jaar is in de gevangenis zit voor PKK activiteiten. Dit is op zich geen reden waarom verzoeker door de Turkse overheid problemen zou krijgen. Verzoeker stelt altijd in Istanbul gewoond te hebben ook al is hij geboren te Darende, Malatya district. Verzoekers familie is van gemengde herkomst met name Koerdisch-Alevitisch en Armeens. Verzoeker kent geen Koerdisch en ter terechtzitting bevestigt hij dat hij in Istanbul is opgegroeid en zijn ouders hem geen politieke opvoeding hebben gegeven, zij wensten hun kinderen te beschermen. Uit de vaststelling dat hij evenmin bekend is met het grote Koerdische Newroz feest, kan enkel worden afgeleid dat verzoeker de Koerdische cultuur niet volgde. Ter terechtzitting wordt gesteld dat hij tijdens het gehoor wel bekend is met dit feest. Echter uit het CGVS-verhoor blijkt dat verzoeker vaag is en onjuist. Zo stelt hij zelf dat dit feest (in Istanbul) in *“het geniep (...) 's avonds”* wordt gevierd, wat een loutere bewering is. Verzoeker kent de datum niet van dit jaarlijks terugkerend feest en stelt onjuist (zie datum in maart) dat dit aan het begin van de zomer is (zie COI stuk 1). Waar verzoeker stelt *“het is ongeveer 4 jaar geleden”* dat hij voor het laatst Newroz vierde dan kan hieruit ook blijken dat hij niet politiek actief was nu uit de landeninformatie (bij het administratief dossier) blijkt dat de Koerdische politieke partijen een bijzonder groot belang hechten aan dit feest. Dit ontkracht verzoekers HDP lidmaatschap of dat hij (in een andere versie) sympathisant is van deze partij. Bijkomend kan nog worden gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet eenduidig kan stellen of hij lid of sympathisant is van de HDP en nog minder dat hij zich voor een sympathisant laat doorgaan indien hij volwaardig lid is.

Voorts kan uit het administratief dossier slechts blijken dat verzoeker dermate algemeen is en geen inhoud kan geven aan welke politiek van de Koerden hij dan ook zou aanhangen en waarom en bij welke *“verboden politieke groepering”* hij zou zijn ingedeeld. Indien verzoeker stelt dat hij werd ondervraagd door de Turkse overheid bij zijn beweerd aanhouding, dan konden deze slechts gelijke vaststellingen doen. Het is dan ook niet mogelijk dat verzoeker niet zou weten van welke partij hij in 2003 lid werd te meer de HDP toen nog niet bestond. Immers indien verzoeker tegen de wil van zijn ouders aan politiek deed moest hij een grotere inspanning doen om tot de partij politiek toe te treden. Het is dan ook niet aannemelijk dat iemand met een dergelijke overtuiging niet zou weten bij welke partij hij aansloot. Ter terechtzitting wordt gesteld dat hij wel wist dat de HDP niet bestond in 2003 (of 2002 zoals hij ter terechtzitting stelt). Echter in zijn CGVS-verhoor stelt verzoeker duidelijk *“In 2003, op het lyceum, begon ik (...) deel te nemen aan activiteiten van de alevitische gemeenschap en van de partij HDP”*. Pas wanneer verzoeker later in het gehoor specifiek over de HDP gevraagd wordt, kan hij enige historiek geven. Dit komt ingestudeerd voor en ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker zich intussen wat bijgeschoold heeft. Verzoekers politieke verleden en lidmaatschap kan niet overtuigen.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken, door hem in de bijgevoegde inventaris omschreven als *“Brief M.C., voorzitter van de afdeling HDP-Enenyurt Istanbul”*, *“Brief advocaat B.G.”* en *“Bewijs betaling lidgeld HDP”* zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze documenten conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Deze stukken zijn dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van zijn relaas ook maar enigszins te herstellen te meer documenten hoe dan ook ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen. De Raad hecht hoe dan ook geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoeker heeft ter terechtzitting nog talrijke stukken die hij niet wenst neer te leggen. Zijn advocaat verklaart dat zij eerst zijn gerechtelijk dossier zal opvragen inzake de hangende beroepsprocedure.

Verzoeker wenst ter terechtzitting nog te benadrukken dat hij gefolterd werd. Wanneer ter terechtzitting wordt gesteld dat dit zware beweringen zijn, specificeert hij dat "*zijn nagels waren uitgetrokken*". Verzoeker lacht hierbij en stelt dat hij wel de littekens wil tonen die hij heeft. De voorzitter herhaalt ter terechtzitting dat verzoeker geen medisch getuigschrift neerlegt om dit aan te tonen. Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch document kort is ingevuld –en in zoverre authentiek- kan hieruit geen foltering blijken. Meer nog verwerende partij stelt dat hij in het CGVS-verhoor meldde dat zijn hand op straat gebroken werd en waar hij stelt dat hij op het politiecommissariaat werd meegenomen, verklaart hij dat hij elektrische shocks kreeg en "*ze hebben water in mijn mond gegoten*" (dus niet/moeilijk traceerbare handelingen). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker ook over deze verklaringen geheel incoherent is en ter terechtzitting heeft hij hiervoor geen verklaring. Verzoeker toont dan ook niet dat hij omwille van politieke redenen in de negatieve aandacht staat van zijn overheid.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals *in casu* naar onder meer rapporten van Amnesty International en Human Rights Watch omtrent o.a. mensenrechtenschendingen in Turkije en vervolging van (politieke) opposanten en een artikel van het Koerdisch Instituut te Brussel van 19 november 2012 -niet of weinig actueel dus-, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Nu zij op generlei wijze door verzoeker worden ontkracht of weerlegd blijven de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Turkije, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker verwijst ter zake naar (informatie omtrent) de strijd van het Turkse leger/de Turkse autoriteiten tegen mogelijke aanhangers van de verboden Koerdische partij PKK, de terreurorganisatie IS alsook linkse groeperingen die tegen de regering gekant zijn. Echter, noch uit de informatie bijgebracht door verzoeker, noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt dat, en verzoeker brengt voor het overige geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de actuele situatie in geheel Turkije er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling. Verzoeker komt overigens uit Istanbul.

2.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Er kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) van de vreemdelingenwet aldus nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.6. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het veelvuldig aanhalen van door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, zonder evenwel in het minst in concreto te verduidelijken/uiteen te zetten op welke wijze deze door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK